

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **A. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Klegou
sídlem U Staré elektrárny 291/11, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2020 č. j. MSK 83485/2020, sp. zn. DSH/17811/2020/Bor, o dopravním přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2020 č. j. MSK 83485/2020, sp. zn. DSH/17811/2020/Bor žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu,

zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 11. 6. 2020 č. j. SMO/268774/20/DSČ/Klu, sp. zn. S-SMO/675298/19/DSČ. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným přestupkem, jehož se měl dopustit tím, že dne 26. 11. 2019 v 11:30 hodin řídil v Ostravě na ulici Varenské v blízkosti OC Futurum ve směru na centrum osobní automobil tovární značky BMW, RZ X, přičemž držel v ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal úmyslně přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a byl zavázán k náhradě nákladů správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které namítal, že správní orgány nedostály své povinnosti uložené jim v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Předně, způsob provedení dokazování a jednotlivé důkazy v nadepsaném řízení vyvolávají v žalobci značné pochyby o nepodjatosti nalézacího správního orgánu, neboť v rámci ústního jednání ze dne 19. 2. 2020 tento dokazování ukončil, neposkytl zástupci žalobce na jeho žádost lhůtu pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a zástupci žalobce sdělil, že meritorní rozhodnutí ve věci mu bude zasláno do jeho datové schránky s tím, že může očekávat, jak správní orgán rozhodne vzhledem k provedenému dokazování. Následně, 2 dny poté, aniž by došlo k jakékoli skutkové či důkazní změně situace, správní orgán vyrozuměl zástupce žalobce prostřednictvím datové schránky, že v dokazování bude pokračovat a předvolal žalobce k dalšímu ústnímu jednání za účelem výslechu dalšího policisty a dožádání kamerového záznamu. Dále žalobce uvedl, že Policie ČR zmařila účel vyšetřování tím, že do policejního spisu nezajistila kamerový záznam jen z toho důvodu, že na něm nebylo nic vidět (dle výpovědi svědka – policistky V.), přičemž o tomto svém hodnocení důkazů neučinila ve svém spisu žádný záznam a následně na dotaz správního orgánu na zajištění tohoto kamerového záznamu sdělila, že tento záznam již k dispozici není s ohledem na časovou prodlevu. Pokud se jedná o samotnou důkazní situaci, sám žalobce zcela popřel, že by se dopustil spáchání přestupku tak, jak je to uvedeno ve skutkové větě napadeného rozhodnutí. Tento v rozhodné době řídil své vozidlo a komunikoval prostřednictvím systému handsfree se svým synem, telefon v ruce rozhodně nedržel – věnoval se plně řízení. Nadto, dle jeho tvrzení podepisoval oznámení o přestupku, na kterém absentoval popis skutku, ze kterého je nyní obviněn. Svědkyně, policistka V., pak popsala skutek tak, že její verze je technicky i logicky nemožná. Dle této měl žalobce držet telefon v levé ruce v úrovni svých očí, dívat se na jeho svítící displej, který byl natočený směrem k ní (jinak by za slunečného dne těžko mohla vidět svítící displej telefonu, pakliže by nebyl k ní displejem natočen), která seděla ve vozidle za slunečného dne kolmo k vozidlu žalobce ve vzdálenosti 10-15 m, to vše při rychlosti projíždějícího vozidla žalobce kolem 40-50 km/h. Zástupce žalobce nenapadá žádný důvod, proč by se měl žalobce dívat za jízdy na svůj telefon otočený displejem směrem k policistce. Další svědek, policista B. naopak ve své výpovědi uvedl, že si nemůže pamatovat skutek po tak dlouhé době a že ani neví, zdali se jedná o muže či ženu a o jaký přestupek se má jednat. Mimo záznam tento sdělil zástupci žalobce a správnímu orgánu, že se nehodlá podílet na výrobě přestupků a že mladým nerozumí. Konečně, poslední svědek, policista S., pak svou výpovědí pochybnosti žalobce i jeho zástupce o nezaujatosti Policie ČR

neodstranil, když používal totožná slova uvedená v záznamu o přestupku vyhotoveném policistkou V. (např. „upřeně se díval do telefonu“). V demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány. Ústavní soud opakovaně judikuje, že ani vysoký stupeň podezření sám o sobě nemůže být zákonným podkladem pro odsuzující výrok. V situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou nejen správní orgány povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny (viz. nálezy Ústavního soudu I. ÚS 520/16). Žalobce je toho názoru, že dotčené správní orgány při hodnocení důkazů, resp. při posuzování věrohodnosti verzí policistů a žalobce nedostály zásadám vymezeným judikaturou (in dubio pro reo), když v rozporu se skutkovými zjištěními vzaly jednu variantu průběhu skutkového děje za prokázanou pouze tím, že o ní vypovídali policisté, které považovaly a priori za věrohodné svědky, přičemž variantu žalobce vůbec co do její věrohodnosti neposuzovaly.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2020 č. j. MSK 83485/2020, sp. zn. DSH/17811/2020/Bor, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy sp. zn. S-SMO/675298/19/DSC a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku sepsaného dne 26. 11. 2019 nstržm. L. V., že v tento den v 11:30 hodin žalobce řídil v Ostravě na ulici Varenská u OC Futurum, přičemž držel v ruce hovorové zařízení. Žalobce jel vozidlem tovární značky BMW, RZ X. Žalobce prokazatelně držel v levé ruce mobilní telefon po celou dobu vizuálního kontaktu policejní hlídky ze služebního vozidla a upřeně se na něho díval. Na toto oznámení se žalobce podepsal a uvedl, že v době zastavení vozidla bylo v činnosti handsfree, což dokazuje nemožnost používání telefonu v rukou;
 - z úředního záznamu ze dne 26. 11. 2019 vyhotoveného nstržm. L. V., že v tento v čase 11:25 hod. s kolegou pprap. V.B. a stržm. N. S. prováděli hlídkovou činnost ve svěřeném úseku, kdy si na ulici Varenská (Futurum) ve směru jízdy Ostrava-centrum všimla řidiče vozidla BMW, RZ X, jak v levé ruce drží hovorové zařízení a upřeně se na něho dívá. Jelikož se všichni shodli na tom, že řidič spáchal přestupek, vyjeli za jeho vozidlem. Následně za pomoci výstražného zařízení toto vozidlo zastavili za křižovatkou ulic Varenská a Hornopolská. Po předložení dokladů byl jako řidič zjištěn žalobce, který byl podroben odbornému vyšetření na přítomnost

alkoholu v dechu s negativním výsledkem. Žalobce svým jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a písemně se vyjádřil do oznámení přestupku a podepsal jej, přitom tvrdil, že má ve vozidle handsfree sadu. V době jízdy žalobce byla dobrá viditelnost a ve vozidle seděl sám;

- z oznámení o zahájení řízení o přestupku - předvolání k ústnímu jednání ze dne 27. 1. 2020, že správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení ve věci přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 19. 12. 2020. Na toto ústní jednání předvolal i dva zasahující policisty – nstržm. L. V. a pprap. V. B.;
- z plné moci ze dne 19. 2. 2020, že žalobce zmocnil k zastupování ho v předmětné věci advokáta Mgr. Pavla Klegu;
- z protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 19. 2. 2020, že při tomto jednání byla jako svědek vyslechnuta policistka L. V., která uvedla, že dne 26. 11. 2019 měli zaparkované auto kolmo k ulici Varenské ve vzdálenosti cca 10 m. Vozidlo žalobce jelo v levém pruhu směrem na centrum. Žalobce držel v levé ruce mobilní telefon po celou dobu vizuálního kontaktu, tzn. cca 50-60 m, co projížděl. Stejně jako dva její kolegové, kteří s ní byli ve vozidle, viděla toto protiprávní jednání, rozhodli se teda za vozidlem vyjet. Po zastavení vozidla vyzvala řidiče k předložení dokladů. Tyto doklady jí žalobce předložil a dále byl vyzván k dechové zkoušce, která byla negativní. Poté bylo žalobci sděleno, čeho se dopustil. Žalobce tvrdil, že mobilní telefon neměl v ruce a že používá handsfree. Na otázku správního orgánu, zda bylo policejní vozidlo vybaveno kamerovým systémem, odpověděla, že na záznamu není nic vidět, proto není součástí spisu. Poté požádala o nahlédnutí do úředního záznamu, aby zjistila, o jaké vozidlo se jedná. Po nahlédnutí sdělila, že neví, zda je vozidlo kamerou vybaveno. Dále na otázku, zda zřetelně viděla, že žalobce držel v ruce mobilní telefon, odpověděla, že ano, jinak by za řidičem ani nejeli. Je si jistá, že nemohl držet v ruce jiný předmět. Na otázku zmocněnce žalobce, zda by mohla mobilní telefon popsat, uvedla, že viděla zářivou obrazovku mobilu, viděla, že displej svítí. Na další otázku zmocněnce žalobce, jaké bylo počasí, odpověděla, že viditelnost byla dobrá, bylo krásně. Na otázku zmocněnce žalobce, zda v době, kdy bylo žalobcem podepsáno oznámení o přestupku, bylo toto řádně vyplněno – zejména co do popisu skutku, odpověděla, že ano. Dále uvedla, že žalobce se upřeně díval do hovorového zařízení, a to po celou dobu, kdy ho viděla a kdy kolem nich projížděl. Celou dobu měl žalobce zvednutou levou ruku před sebe. Svědkyně i nakreslila místo spáchání přestupku s vyznačením toho, kde stálo policejní vozidlo a kudy projíždělo vozidlo žalobce. Dále byl jako svědek vyslechnut policista V. B., který uvedl, že vůbec neví, o jaký přestupek se jedná. Zmocněnec žalobce se při ústním jednání vyjádřil tak, že žalobce zcela popírá, že by se dopustil spáchání přestupku. Je nereálné, aby policistka V. viděla svítící displej mobilního telefonu. Dále uvedl, že v době údajného přestupku volal žalobce se svým synem přes systém bluetooth a že je zarážející, že policejní orgán nedostal povinnosti zajistit veškeré důkazy, když neposkytl správnímu orgánu kamerový záznam;

- dne 20. 2. 2020 požádal správní orgán I. stupně Policii České republiky, Dopravní inspektorát Ostrava o kamerový záznam ze dne 26. 11. 2019 v souvislosti s projednávaným přestupkem žalobce. Na tento dotaz odpověděla Policie ČR dne 20. 2. 2020 tak, že kamerový záznam již není k dispozici z důvodu časové prodlevy;
 - z protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 8. 6. 2020, že se k tomuto jednání dostavil zmocněnec žalobce a třetí zasahující policista N. S. N. S. jako svědek uvedl, že dne 26. 11. 2019 vykonával hlídkovou službu na ulici Varenské, kdy v čase 11:30 hodin seděl na zadním sedadle uprostřed ve služebním vozidle. Z této pozice viděl stejně jako kolegové, že po ulici Varenské ve směru k ulici Českobratrské jede stříbrné BMW, jehož řidič drží v levé ruce mobilní či jiné hovorové zařízení. Za tímto vozidlem se vydali a po zastavení byl jako řidič ztotožněn žalobce, který uvedl, že takové zařízení nedržel. Na otázky správního orgánu, odpověděl, že viděl, jak se žalobce do svítícího zařízení upřeně dívá. Žalobce toto zařízení držel v levé ruce na levé straně volantu, jednalo se o mobilní telefon. Na otázku zmocněnce žalobce odpověděl, že z důvodu časové prodlevy si nevybavuje, které vozidlo měli, a tudíž neví, zda bylo vybaveno kamerovým systémem. Zmocněnec žalobce zopakoval důkazní návrhy, které uvedl na předchozím ústním jednání. Namítal, že správní orgán na minulém jednání dokazování ukončil, proto je nepřipustné doplňování dokazování. Uvedl také, že výpověď L. V. i N. S. považuje za účelové a lživé;
 - dne 11. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání podané zmocněncem žalobce dne 24. 6. 2018. Následně byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
7. Krajský soud především zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty I. s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. Žalobce namítal, že správní orgány nedostály své povinnosti uložené jim v ust. § 3 správního řádu, když nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány. Žalobce od samého počátku přestupkové jednání odmítá. S touto žalobní námitkou se krajský soud neztotožňuje. Z obsahu správního spisu Magistrátu města Ostravy bylo totiž zjištěno, že si tento správní orgán opatřil dostatek důkazů pro zjištění skutkového stavu věci týkajícího se předmětného přestupku žalobce, tedy úřední záznam a oznámení o přestupku, provedl výsledky zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla v průběhu řízení nijak zpochybněna. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že policisté neměli k žalobci ani k projednávané věci o přestupku jakýkoliv osobní zájem či vztah. Uvedený názor správních orgánů považuje krajský soud za zcela logický.

Správní orgány se v projednávané věci řídily zásadou volného hodnocení důkazů a dle názoru krajského soudu dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti. Žalobce uvedl, že svědkyně, policistka V., pak popsala skutek tak, že její verze je technicky i logicky nemožná. Dle této měl žalobce držet telefon v levé ruce v úrovni svých očí, dívat se na jeho svítící displej, který byl natočený směrem k ní (jinak by za slunečného dne těžko mohla vidět svítící displej telefonu, pakliže by nebyl k ní displejem natočen). Krajský soud je opačného názoru než žalobce, neboť z výpovědi policistky V. i z jejího náčrtku místa spáchání přestupku vyplývá, že stáli služebním vozidlem kolmo k ul. Varenské, po které jel žalobce, kterého viděla, jak v levé ruce drží mobilní telefon, kterému svítí displej a toto pozorovala po dobu, než žalobce ulej 50-60 metrů, tedy po určitý časový úsek a pod různými úhly. Je tedy technicky i logicky možné, že viděla displej telefonu svítit. Další svědek, policista B. naopak ve své výpovědi uvedl, že si nemůže pamatovat skutek po tak dlouhé době a že ani neví, zdali se jedná o muže či ženu a o jaký přestupek se má jednat. Mimo záznam tento sdělil zástupci žalobce a správnímu orgánu, že se nehodlá podílet na výrobě přestupků a že mladým nerozumí. Toto tvrzení žalobce pokládá krajský soud za nevěrohodné, protože zástupce žalobce byl přítomen u obou ústních jednání před správním orgánem I. stupně, přičemž toto tvrzení bylo poprvé vzneseno až v odvolání. Dle názoru krajský soud je nelogické, že zástupce žalobce netrval na tom, aby toto tvrzení bylo zaprotokolováno a bez námitek protokol o výpovědi policisty B. podepsal, přičemž mu nepoložil žádnou otázku. Žalobce mj. odkázal i na nález Ústavního soudu České republiky č. j. I. ÚS 520/16. Tento ústavní nález řešil problém naplnění skutkové podstaty trestného činu křivého obvinění, tedy situaci zcela jinou, než řízení o přestupku žalobce, nicméně připomenul, že v případě „*tvrzení proti tvrzení*“ v souvislosti s hodnocením důkazů, svědeckých výpovědí a vyvozování skutkových a následně i právních závěrů je nutno důsledně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. Tuto zásadu však dle názoru krajského soudu ani správní orgán I. stupně ani žalovaný jakožto správní orgán odvolací neporušili. Prokázání přestupku žalobci bylo v daném případě postaveno nejen na oznámení přestupku ze dne 26. 11. 2019 a úředním záznamu, ale i svědeckých výpovědích policistů L.V. a N. S. učiněných při jednání správního orgánu I. stupně. Jejich svědecké výpovědi byly zcela v souladu s obsahem nejen úředního záznamu, ale i s oznámením přestupku sepsaným na místě provedené kontroly. S ohledem na výše uvedené krajský soud nepřistoupil na důkazní návrhy žalobce, aby byli vyslechnuti všichni tři zasahující policisté a dále F. J., neboť tyto důkazní návrhy považuje za nadbytečné.

9. Žalobce namítal, že v rámci ústního jednání ze dne 19. 2. 2020 správní orgán I. stupně dokazování ukončil, neposkytl zástupci žalobce na jeho žádost lhůtu pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a zástupci žalobce sdělil, že meritorní rozhodnutí ve věci mu bude zasláno do jeho datové schránky s tím, že může očekávat, jak správní orgán rozhodne vzhledem k provedenému dokazování. Následně, 2 dny poté, aniž by došlo k jakékoli skutkové či důkazní změně situace, správní orgán vyrozuměl zástupce žalobce prostřednictvím datové schránky, že v dokazování bude pokračovat a předvolal žalobce k dalšímu ústnímu jednání za účelem výslechu dalšího policisty a dožádání kamerového záznamu. Krajský soud musí konstatovat, že tento procesní postup správního orgánu I.

stupně není nezákonný. Bylo na uvážení správního orgánu, zda bude v dokazování pokračovat, i když v rámci ústního jednání ze dne 19. 2. 2020 správní orgán I. stupně dokazování ukončil. Navíc tím, že správní orgán I. stupně nařídil další ústní jednání, mohl se zástupce žalobce k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, což ovšem neučinil; pouze dne 24. 3. 2020 zaslal správnímu orgánu žádost o odročení termínu ústního jednání.

10. Dále žalobce namítal, že Policie ČR zmařila účel vyšetřování tím, že do policejního spisu nezajistila kamerový záznam jen z toho důvodu, že na něm nebylo nic vidět (dle výpovědi svědka – policistky V.), přičemž o tomto svém hodnocení důkazů neučinila ve svém spisu žádný záznam a následně na dotaz správního orgánu na zajištění tohoto kamerového záznamu sdělila, že tento záznam již k dispozici není s ohledem na časovou prodlevu. K této žalobní námitce musí krajský soud uvést, že jednání policistů, kteří neposkytli správnímu orgánu kamerový záznam je nežádoucí, a nemělo by se stávat. Ovšem krajský soud považuje za hlavní důkazní prostředek zrakový vjem spojený s pozorováním přestupkového děje, který byl následnou shodnou svědeckou výpovědí dvou policistů spolehlivě prokázán, tak jak je uvedeno výše.
11. Žalobce namítal, že podepisoval oznámení o přestupku, na kterém absentoval popis skutku, ze kterého je nyní obviněn. Tomuto tvrzení žalobce krajský soud neuvěřil, neboť žalobce se do tohoto oznámení podepsal a vyjádřil tak, že „*v době zastavení vozidla bylo v činnosti handsfree – což dokazuje nemožnost používání tel. v rukou*“. Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobce věděl, že spáchání jakého přestupku je podezřelý.
12. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 1. dubna 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce